

Les tres germanes

Sílvia Munt, Laura Conejero i Vicky Peña interpreten els papers de *Les tres germanes*, de Txèkhov, al Poliorama. Pierre Romans, un jove director del Théâtre National de Nanterre, les dirigeix des de l'òptica d'actor, afirmen les tres alhora.

No, mai no havíem treballat juntes", diuen, pensant-s'ho les tres alhora. Vicky Peña acaba de sortir de *Dancing*, després de 150.000 espectadors al Condal. Sílvia Munt acabava de fer una gira per Sud-amèrica amb *La néta del sol*. Laura Conejero, surt en realitat d'una magnífica *Elsa Schneider*, que es va veure al Romea. "¿Secret per entrar a treballar a la companyia Flotats? Cap, cap secret!" Vicky Peña ho interpreta com una contractació més de la seva carrera. "Jo devia interessar i a mi em va interessar el paper", diu. Sílvia Munt ironitza sobre la pregunta i Laura Conejero admet, amb un cert aire de qui ha començat amb força, que "et deuen cridar perquè deus tenir alguna semblança amb el personatge".

Però hi ha els mites. "¿Un mite, treballar en la companyia Flotats?... No, no, gens", respon decidida la Peña. "Res de mite. Depèn de l'oferta, i l'oferta en aquest cas era molt interessant. Ara, un màxim, no. És una feina boníssima, com altres, això sí". La Conejero matisa que per a ella "és una gran oportunitat. És molt, molt interessant treballar dins la companyia Flotats perquè tens, com a mínim, unes garanties. No és el mateix treballar sense que ningú et doni suport que fer-ho amb tot el que cal professionalment. No és el mateix anar amb l'escenografia sota el braç..." La Munt, que sap de què va això de portar l'escenografia sota el braç, s'hi posa: "Jo, normalment l'he portada en una furgoneta. Però, el que està bé és fer un

Txèkhov, que ens agrada molt, fer uns papers perfectament adaptats, tenir una direcció excel·lent i una casa on no t'has de preocupar de res més sinó fer la teva feina..." La fugida d'estudi s'interpreta perfectament amb el vist-i-plau de les *dues germanes* restants.

¿Diferències entre les dues èpoques d'actrius...? La Sílvia Munt de seguida salta dient que no hi ha tanta separació, "són dues edats diferents. La Laura evidentment és molt jove, però no hi ha hagut uns canvis interpretatius tan diferents entre uns i altres. No es creen tantes generacions o maneres de fer teatre tan diferents". La Peña fa costat a la Munt i passa la pilota a la Conejero, que respon mirant al sostre: "Home... potser estic una mica més innocent, però la diferència que veig és que elles dues han fet un immens treball en cine, televisió, en teatre, cosa que no és el meu cas". Però la Laura ha saltat de la Facultat de Periodisme a l'escenari, i de l'escenari a la revelació... Això també és fruit d'una època diferent de fer teatre. La Sílvia Munt explica que "el que passa és que en aquesta professió cada obra és tornar a començar. Després de cada obra et quedes una altra vegada en l'abisme. La Laura i la Vicky i jo sabem molt bé, em sembla, que no has arribat mai enlloc. No hi ha un punt final i prou. Després de *Les tres germanes* caldrà tornar a començar. És molt difícil aguantar el tipus".

El director de *Les tres germanes*, Pierre Romans, acaba

de dirigir a Milà una òpera de Mozart, i en la seva carrera ha dirigit tres Txèkhov, a part d'haver fet d'actor. Vicky Peña diu que "aquesta és una característica que es nota. Veus que diu moltes coses des del punt de vista de l'actor i no del director. Fins i tot a vegades les pistes que et dona són vàlides i vives per a diversos personatges. És molt enriquidor treballar amb un director que sap també el que és fer d'actor. La feina proposada per Pierre és molt potent en tot el que demana". Sílvia Munt recorda que el text és gairebé idèntic com el va deixar Joan Oliver. "Sempre cal rectificar coses, però ha estat molt poc el que s'hi ha hagut de fer".

Sílvia Munt ha acabat a l'Uruguai, després de la gira per Amèrica del Sud amb *La néta del sol*. "Ara estem pendents de fer-ne l'enregistrament per a la televisió. I estic preparant una nova sèrie també per a televisió, però la companyia de Sílvia Munt, segueix amb un Pitarra, *El castell dels tres dragons*, una obra molt divertida". Per a Vicky Peña, que ha deixat el seu pluripaperàs a *Dancing* representa segurament un salt molt fort. "Fort del tot, del mut i el ball, a un text rus i dramàtic. Un salt molt exagerat, sí, però és una de les coses que més m'agrada. Quan canvio de paper o d'obra el que més m'agrada és que el canvi sigui tan fort com pugui". Per a Laura Conejero, no hi ha gairebé salt sinó intensitat. "¿Saps què passa? És tan diferent tot el poc que he fet que encara estic *afectada* per cadascun dels pa-

pers. Tinc un gran record de l'*Elsa Schneider*, però de fet treballar ara amb un repartiment tan intens, sembla que sigui fer més teatre. Els monòlegs són molt durs".

La Companyia Flotats ha fet pública ja la programació de la temporada vinent. Generalment, Flotats acostuma a repetir amb actors i actrius que han treballat amb ell una vegada. ¿Hi ha cap proposta en aquest sentit? "No en sabem res. No ens ha dit res per ara". Les tres germanes munten un clan familiar i posen cara de bones noies. La gran, Vicky Peña, ho arregla poc o molt amb una definició creïble: "En el cas que comptés amb alguna de nosaltres, no seria el millor moment de dir-ho perquè ara estem en aquesta altra feina. A més, són coses a llarg termini i a saber on serem les tres d'aquí a un any..." Les tres alhora sembla que estiguin d'acord a no saber on seran, doncs, d'aquí a un any. De moment, un llarg lligam familiar de la mà de Txèkhov les unirà durant un final de temporada que s'endevina fructífer. La resta del repartiment, Pep Munné, Pepita Oliveras, Abel Folk, Jordi Tarrida, Jaume Comas, Pere Eugeni Font, Josep Minguell, Romà Sánchez, Pep Martínez i Lluís Torné, entre altres. *Les tres germanes* servirà de pont a la programació 1990-91 de la Companyia de Josep M. Flotats, que té prevista una obra dirigida per Enric Majó, *Un passeig pel bosc*, de Lee Blessing, una versió teatral de Josep Pla preparada basant-se en la seva obra narrativa pel mateix Flotats amb

Sílvia Munt, Victòria Peña i Laura Conejero.

Ara que els ametllers ja estan batuts, una obra de Sam Shepard, amb Josep Minguell, *L'autèntic oest*, i *A la glorieta*, de Jean Bowles, amb una posada en escena de Simone Benmussa, directora francesa que ja va ser al Poliorama amb l'obra *Per un sí*

o per un no. La companyia passarà de *Les tres germanes*, una obra de 1901, a una temporada marcada pel lema de la contemporaneïtat, amb tres autors americans i una estrena de teatre català. Enric Majó o Josep Minguell són una mostra d'aquell repetir

propi de la companyia. Les tres germanes han parlat del tema amb prudència. Tenen raó, ara, diuen, estan immerses en un teatre ple d'estats d'ànim, en una recreació de Txèkhov plena d'ambients i d'atmosferes, amb un humorisme amarg i lúcida. Amb uns

personatges el destí dels quals sembla destinat a no poder-hi fer res, però sempre entreveient un demà millor. Totes tres, amb el paper après, es deixen retratar com a bones germanes de debò.

Andreu Sotorra.